

er hidtil lagt vægt på, at *folketingets udgifter er et rent folketingsanliggende, der afgøres uden regeringens mellemkomst*. Denne opfattelse er klart tilkendegivet i betænkning og indstilling fra udvalget for forretningsordenen af 11. maj 1978, hvori der stilles forslag om opretholdelse af den hidtidige ordning, hvorefter folketingets præsidium afgiver indstilling om budgettet til udvalget for forretningsordenen, hvis vurdering er afgørende for omfanget og indholdet af det budgetforslag, som via finanslovsforslaget kommer til behandling og afgørelse i det samlede ting. At det af udvalget for forretningsordenen godkendte budgetforslag forelægges det samlede ting via finanslovsforslaget, skyldes alene grundlovens forudsætning om, at samtlige statens udgifter og indtægter indgår i finansloven, og er ikke udtryk for, at regeringen skal tage stilling til folketingets budget.

Folketingets autonomi med hensyn til tingets eget budget må ses i sammenhæng med, at budgettet *kun indeholder udgifter, der er forbundet med tingets parlamentariske virksomhed*, og vil kunne blive vanskeligere at begrunde og opretholde, såfremt der i budgettet indføres udgifter, der går ud over dette kriterium. Det skal i denne forbindelse understreges, at de tre institutioner, hvis udgifter indgår i folketingets budget, nemlig statsrevisoratet, ombudsmanden og Nordisk Råds danske delegation, alle er af ganske særlig karakter med nøje tilknytning til folketingets arbejde. De to førstnævnte er hjemlet i grundloven, og om virksomheden forelægges der folketinget beretning til beslutning. Nordisk Råd er baseret på en traktat, og den danske delegation består udelukkende af folketingsmedlemmer. I øvrigt indgår der i folketingsbudget udgifter til ad det internationale samarbejde, herunder delegationerne til North Atlantic Assembly og Europarådet, der ligeledes består af folketingsmedlemmer.

III. Forskellige principielle problemer i forbindelse med den foreslåede/overvejede placering af kommissioner og lignende under folketinget.

I tilslutning til det i afsnit II, punkt 1, nævnte om den hidtidige opgavefordeling mellem regeringen og folketinget skal der kort peges på følgende:

1. De to foreslåede organer har – ud over opgaven at støtte og fremme den offentlige debat – rådgivende funktioner, der bl.a. tager sigte på nye lovgivningsinitiativer på de respektive områder. Uanset at det i forslaget om en medicinsk-teknologisk kommission er bestemt, at forslag om en ny lovgivning fremsendes til ressortministeren, gælder det nok for begge organer, at tilknytningen til folketinget vil kunne skabe en ændring i den traditionelle opfattelse af, *hvem der har ansvaret* for, at de af samfundsudviklingen nødvendiggjorte nye regler gennemføres.

Den nære tilknytning til folketinget kunne også bevirke, at *regeringen* anså det for nødvendigt at *skabe sin egen ekspertise* for at kunne varetage sine pligter som politisk ansvarlig for de respektive områder såvel i forbindelse med gennemførelsen af lovgivning som i forbindelse med den efterfølgende administration heraf. Dette kunne føre til *dobbeladministration og konfliktmuligheder*, idet regeringen kunne se sig foranlediget til at nedsætte en tilsvarende kommission og måske endda til denne udpege sagkyndige, der også var medlemmer af folketingets kommission. I denne forbindelse skal bemærkes, at det over for forslag i 1970erne om at overføre rigsrevisionen og justitsministeriets lovfdeling til folketinget blev anført henholdsvis, at dette kunne føre til, at regeringen i større omfang end ellers ville opbygge sin egen revision, og at de opgaver, lovfdelingen varetager, var væsentlige for justitsministeriet som ministerium (og for regeringen som juridisk rådgivningsorgan m.v.), og at man næppe burde afskære ministeriet fra at varetage disse opgaver.

2. Som en følge af grundlovens bestemmelser om ministrenes politiske ansvar over for folketinget for alt, hvad der passerer inden for deres forretningsområde, er det *fast praksis, at folketinget eller dets udvalg ikke uden om den ansvarlige minister kan henvende sig direkte til dennes underordnede administration*. Herom anfører Max Sørensen (Statsforfatningsret, 2. udg. v/Peter Germer, side 114): »En tjenestemand i et ministerium er ansvarlig over for ministeren og kan ikke i sine udtalelser udadtil afvige fra den linie, ministeren ønsker fulgt. Uden ministerens tilladelse kan han ikke give personlige meninger til kende over for et folketingsudvalg, folketingets enkelte medlemmer eller dets